

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOBE, MIRA

Ingo și Drago / Mira Lobe; il. de Susi Weigel; trad. din lb. germană de
Monica Oprinoiu. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3703-1

I. Weigel, Susi (il.)

II. Oprinoiu, Monica (trad.)
821.112.2

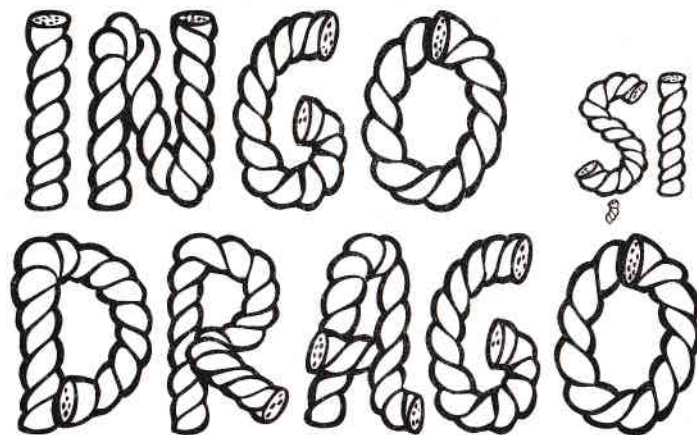

Ingo und Drago
Mira Lobe

Copyright © 1975 by Verlag Jungbrunnen, Wien

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

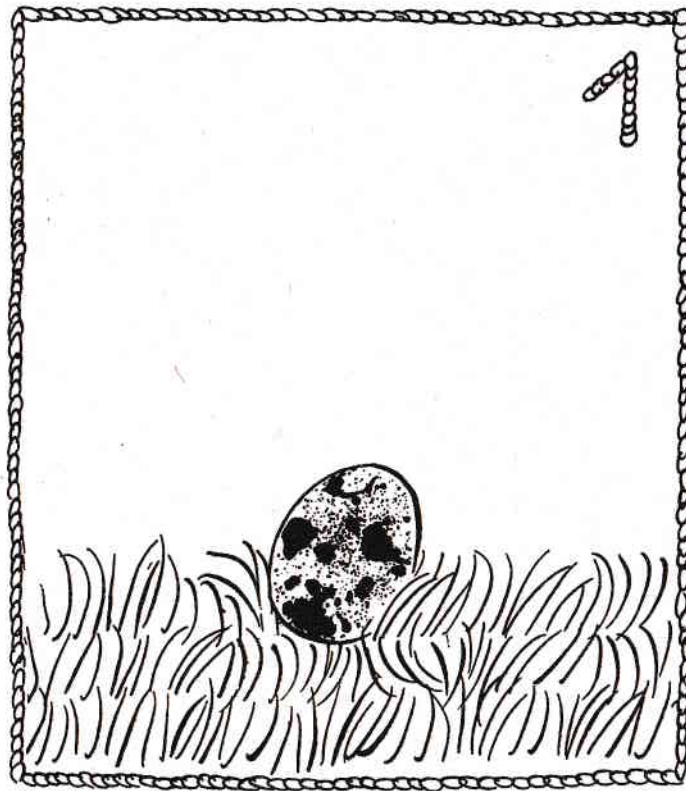
MIRA LOBE

Ilustrații de Susi Weigel

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Gardul viu se ridica tocmai în spatele parcului. Acolo nu mai erau flori, nici alei, nici bănci. Doar arbuști înalți sălbăticiți, lăsați să crească în voie, până se întreșuseră unii într-alții.

Ingo se lăsă pe pământ și, târâș, începu să-și caute mingea, care zburase drept în gardul viu în timp ce se juca.

— Hei, minge! Pe unde te-ai pitit?

Își croi anevoios drum printre tufișuri și îndepărtă crengile. O furnică îi gădilă piciorul. Un lăstar cu ghimpi îi tăie calea. Dar mingea tot nu era de găsit.

Nu se poate să fi dispărut, așa, pur și simplu, își zise Ingo.

Apoi se gândi: *Ce o să zică mama când mă voi întoarce acasă fără minge?*

„Mereu trebuie să pierzi ceva?“ avea să-l întrebe, întristată. „Cu ce o să te mai joci acum?“

Iar sora lui, Marion, avea să spună: „Pe-a mea oricum nu ți-o dau!“

Ingo continuă să caute. Se întinse pe burtă și se strecură pe sub crengile joase. În cele din urmă, își dădu seama că e în zadar.

Mingea s-a făcut nevăzută! se gândi el. *Mă dau bătut.*

Dar, deodată, gardul viu se termină, și, în fața lui, văzu întinzându-se o pajiște. Cum de apăruse așa, brusc? Înainte, în spatele gardului viu era un zid gri, iar în spatele zidului se

ridica o fabrică. Și iată că în locul acesteia apăruse o pajiște cu iarbă deasă și moale, care strălucea în lumina soarelui. Iar în mijlocul ierbii zări ceva rotund și colorat.

Mingea mea! se gândi Ingo. Dar apoi, imediat: *Nu, nu e mingea mea. Are altă formă și e colorată diferit, seamănă mai mult cu un ou.*

Dădu fuga, ridică oul și îl pipăi. Era destul de mare, greu și încălzit de soare. Coaja avea culori frumoase – mult mai frumoase decât mingea lui.

– Bună, oule! spuse Ingo. O să te iau cu mine. Ești al meu.

La întoarcere, drumul prin gardul viu fu și mai anevoios, pentru că acum, cu oul într-o mână, nu se mai putea târî în patru labe. Așa că se strecură, ajutându-se doar de o mână, foarte încet, atent să nu spargă oul. Rădăcinile și crengile îi tăiau calea. Lianele cu spini nu îl lăsau să treacă. Își croi cu greu drum, vorbind tot timpul cu oul:

– Nu te teme, o să fiu atent. Sunt niște tufișuri oribile, dar în curând vom trece de ele. Și o să te duc acasă. Și o să-ți fac un cuib, o să vezi ce cuib frumos. Și atunci o să fii bine, o să vezi cât de bine...

Când, în cele din urmă, reuși să treacă de gardul viu, Ingo era zgâriat și plin de vânătăi, iar în păr îi atârnav crenguțe.

Cămașa îi alunecase în timp ce se târa; o îndesă toată în pantaloni și vârî oul pe sub ea, la piept, proptindu-l bine de curea.

– Așa nu o să te vadă nimeni, spuse el.

Apoi o luă la goană prin parc. Oamenii se uitau lung în urma băiețelului ciufulit care alerga, ținându-se de burtă cu ambele mâini și vorbind singur.

La fântână, un caniș se îndreptă spre el și-l lătră. Canișul era al lui Michael și Petra.

— Hei, Ingo! strigă Michael. De ce alergi așa? Și ce-i cu cocoloșul ăla de sub cămașa ta?

— O să ai un copil? întrebă și Petra.

Pentru că cei doi erau prietenii lui, Ingo scoase oul și li-l arată. Copiilor li se păru

frumos și ciudat și vrură să știe unde îl găsisese și dacă mai erau și alte ouă acolo.

— Nu, doar ăsta, spuse Ingo. Era în spatele tufelor, pe pajiște.

— Dar în spatele tufelor e un zid, ce pajiște? zise Michael. Iar în spatele zidului e o fabrică!

Ingo scutură din cap:

— Azi era o pajiște în locul ăla. Iar oul se afla în mijlocul ierbii.

— Și ce o să faci acum cu el? întrebă Petra.

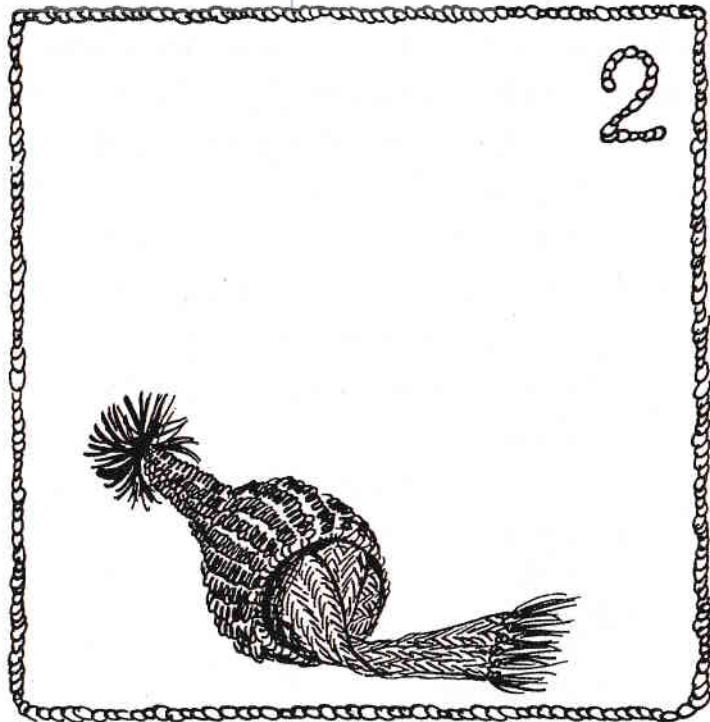
— Îl pun la clocit.

— Vorbești serios?

— Foarte serios.

Michael și Petra izbucniră în hohote de râs. Și-l imaginară pe Ingo cum stă pe ou zi și noapte și râseră atât de tare, încât câțelul începu iarăși să latre.

Ingo vârî oul la loc sub cămașă și spuse că e timpul să meargă acasă. În ziua următoare, după-amiază, avea să se întoarcă în parc cu ou cu tot.

Acasă sună de trei ori, în semn că el este la ușă. Mama îi deschise, văzu oul și fu atât de uimită, că uită să întrebe de minge.

— Ce ou interesant! zise ea. Vrei să-l păstrezi sau să-l ducem la un magazin de păsări?

— Îl păstrez! spuse Ingo. Doar nu e ou de pasăre.

— Dar ce fel de ou e?

— N-am idee.

Ingo duse oul în dormitorul copiilor. Marion stătea la birou și își făcea temele. Se opri în spatele ei și spuse politicos:

— Bună, Marion!

Băiatul nu făcea asta niciodată, așa că sora lui îl întrebă imediat:

— Ce vrei de la mine?

— Poți să-mi împrumuți căruciorul tău de păpuși, ăla vechi?

— Pentru ce?

El îi arătă oul și, fără să mai aștepte un răspuns, luă căruciorul din colțul în care fusese pus. Cum nu mai era folosit, fusese încărcat cu o droaie de lucruri. Ingo puse totul în bibliotecă: trei păpuși, un baschet rătăcit, un telefon pentru copii, câteva piese de domino, creioane colorate, șine de tren și vrăjitoarea de la teatrul de păpuși pe care o căuta de o veșnicie. Se îndreptă apoi spre comodă și scoase din sertar fularul lui roșu și căciula albastră din lână. Înfășură oul în fular, îl vârî în căciulă și așeză totul în căruciorul pentru păpuși.

Marion îl privea.

— Ce-i cu oul ăsta ciudat? întrebă ea.

— Nu e ciudat, e frumos!